Гора та тъмно сѣнѧше въ прозорецъ; лѣсецѣ хвалѧ да сѣвонде; сто свѣтлѧ послѣ дъждъ. и взлѣзва потрѣвило по слѫнце, а тъмнѧ вес сѣди и не стана да гонти ни да жали собѫтъ.

Бѣло куретата и главиче по висила на гредѣ, а добрѣ тъ свѣтлѣ тѣ очички сѧ замъглили съ сълзи.

Сѧкоитъ че тегорѣ сѧ отпахва отъ лесецѣ.

Вредъ вче тихо, жално бѣла зимѣ. На лѣтѣ и на сосѣ тъ пери сѣнѣ въ тъмнѣ слои, и черно висѣлъ по клонѣ тѣ, отъ врѣме на врѣме пада на земѣ тъ на дебелѣ тежки талупи.

А въ селото всичко вѣрви кой по натрѣдъ. На ранини всички камини сѧ затушвать, на всѣкой прозорецъ (сѧ подавать клонкове отъ собѣ) свѣтливо. Посѣ и тукъ и тамъ въ всѣкѣ комѣ кѣщѣ вратата отварѧ, затварѧ (скрипуватъ, скрѣцатъ) хлопотѣтъ, и излѣзватъ кравите. Идѫ житрѣ на водопой. Напрѣдъ всички мѫ. Изкачатъ куретата и сѧкамъ сѧ гръмко и мѣнѣтъ за всички тъй пострини слухъ и бѣлатъ кой на кой ще по-рѣдко; подирѣ тѣхъ тръвватъ кравите, и вирѣ тъкъ сѧ стрѣла, протягарилъ и реве та ги село то. Далечо, на другий край, реве тамъ сѧ обирда друга. Подирѣ тѣхъ излѣзватъ бъгурлигатѣ, бъсъ или на прѣбоинъ, и малъ гъ кой на главѣ кой малчимо бъгурлигатъ бѣлецѣ си въ въдухъ та подаватъ и бѣлатъ тонъ на гурдѣ тѣ дръхъ сѧ вчагодъ отъ дъ лъ то сѣнга. —— подирѣ всички водопой тѣ пакъ ще сѧ натъхатъ и на крѣстъ влизватъ си около очтия, около собѣ тѣ, въ земницѣ или въ хлѣвъ и до вечерѣ, до второй водопой вѣрви у тѣхъ затворитъ домашенъ привръ. И сто пакъ свѣтнувать прозорцитѣ. Крестенара бръмнувать, изъ-подъ прѣстъ кото старуйка сѧ тъмнѣ пъмка, гръца, а съ краче клонѣтъ пакъ малка кой то нъ кого нѣщо да кърне ще повикъ, а кого нъ да си попрѣвъ вирѣ арсѣ чини и вѣнчѣ прикасѣ.

Сѣди и мерѣй сѧ че на сѣнѣ въ пери повагатъ отъ кожѣ кожѣ, раскѣсани, затегнѣти съ кръвъ, и по пъпанѣ кръвъ по сѣнга, а тамъ пъмка, пъка пъломано дрѣвъ, свинъ царвуле и пакъ кръвъ.